

РЕШЕНИЕ

№ 889

гр. София, 28.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Красимир Машев

Членове: Златина Рубиева
Петя Алексиева

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
като разгледа докладваното от Петя Алексиева Въззивно гражданско дело № 20231000500894 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258-чл.273 от ГПК.

С Решение № 367 от 23.01.2023 г., постановено по гр.д. № 8262/2021 г., Софийски градски съд, I-16 състав е осъдил Прокуратурата на РБ да заплати на В. М. М. на основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ сумата от 20 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от незаконно повдигане и поддържане на обвинение в извършване на престъпление, за което ищецът е оправдан с влязла в сила присъда от 25.02.2019 г. по н.о.х.д. № 7695/2010 г. по описа на СРС, НО, 1-ви състав, ведно със законната лихва, считано от 04.03.2020 г. до окончателното плащане на главницата, като е отхвърлил искът за горницата над 20 000 лв. до пълния предявен размер от 70 000 лв.

Срещу така постановеното решение и в неговата осъдителна част е постъпила в срок въззивна жалба от ответника Прокуратурата на Република България.

Поддържа се, че в обжалваната си част решението е порочно, поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост. Поддържа се, че съдът не е

обсъдил в мотивите си коя вреда се явява в причинна връзка с дейността на органите на Прокуратурата, не е посочил значението им за техния размер и не е дал отговор защо именно сумата от 20 000 лв. е приета за справедлива обезвреда. Твърди се, че съдът не е съобразил чл.4 от ЗОДОВ, а присъденото обезщетение не е определено в съответствие с критериите за справедливост.

Моли съда да постанови решение, с което да отмени първоинстанционното решение и постанови друго, с което да отхвърли изцяло исковата претенция на ищеца, алтернативно да намали същата като завишена.

В законоустановения срок по чл. 263, ал.1 от ГПК са постъпили два отговора с идентично съдържание от въззиваемата страна - ищецът в първоинстанционното производство В. М. М. чрез процесуалните му представители адвокат В. и адвокат Д., и двамата с надлежно учредена представителна власт с пълномощно представено по делото на първоинстанционния съд /л.10/.

Въззиваемият ищец чрез своите процесуални представители оспорва въззивната жалба като неоснователна и поддържа, че решението в обжалваната му част е законосъобразно и правилно. Моли съда да потвърди решението в обжалваната му част. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение по чл.38 от ЗА.

С оглед така очертания предмет на настоящото въззивно производство, Решение № 367 от 23.01.2023 г., постановено по гр.д. № 8262/2021 г., Софийски градски съд, I-16 състав и в отхвърлителната му част за сумата над присъдената сума от 20 000 лв. до претендирата от 70 000 лв., ведно със законната лихва от 04.03.2020 г. е влязло в сила 18.02.2023 г. като необжалвано.

В открито съдебно заседание въззивникът-ответник чрез процесуалния си представител моли съда да постанови решение, с което да отмени първоинстанционното решение като неправилно и незаконосъобразно, евентуално да намали присъдения размер на обезщетението до аналогичен такъв от други дела по сходни случаи.

В открито съдебно заседание въззиваемият ищец В. М. чрез своите процесуални представители моли съда да остави без уважение въззивната

жалба на ответника по подробно изложените в отговора съображения и да потвърди решението в обжалваната му част. Моли да бъде присъдено адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата.

Апелативен съд-София, 8-ми граждански състав, след преценка по реда на въззивното производство на твърденията и доводите на страните и на събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Софийски градски съд е бил сезиран с иск с правно основание чл.2, ал.1, т.3, пр.1 от ЗОДОВ предявен от В. М. М. против Прокуратурата на Република България за обезщетяване на причинените му неимуществени вреди от незаконно обвинение в извършване на престъпления, за които е оправдан с влязла в сила присъда по н.о.х.д. № 7695/2010 г. по описа на СРС, I-ви състав

От събраните пред първоинстанционния съд доказателства, въззивният съд приема за установени и доказани следните факти и обстоятелства, които не са спорни между страните, а и във въззивната жалба не се съдържат оплаквания относно приетите от първоинстанционния съд за доказани правнорелевантни факти:

На 06.08.2008 г. с Постановление на Софийска военно-окръжна прокуратура (СВОП) по пр.пр. № 1863/2008 г., е образувано досъдебно производство срещу виновни длъжностни лица от СД „Полиция“ - МВР, които на 30.07.2008 г. около 16.35 ч. в гр. София, на ул. „Оборище“, пред кафе „Но нейм“, в качеството си на длъжностни лица, по повод изпълнение на службата си: причинили на Д. К. С. от гр. *** лека телесна повреда - престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 2, вр. чл. 130, ал. 1 от НК и противозаконно лишили от свобода Д. К. С. от гр. ***, въпреки че същият се е представил като народен представител в Европейския парламент - престъпление по чл. 142а, ал. 2, пр. 2, вр. чл. 142, ал. 2, т. 6 от НК.

С постановление от 10.10.2008 г. на прокурор от СВОП, на основание чл. 216, ал. 1 от НПК от материалите по ДП са отделени в ново ДП (№ XVII-9/2008 г., по описа на СВОП) доказателствени материали, касаещи извършено от неустановени полицейски служители от СДВР престъпление, причинили леки телесни повреди на народни представители, както и на граждански лица - престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 2, вр. чл. 130, ал. 1 от НК.

С постановление от 28.11.2008 г. по ДП № XV-5/2008 г., по описа на

СВОП, ищецът В. М. е привлечен в качеството на обвиняем за извършено престъпление по чл. 142а, ал. 2, пр. 1 и пр.2, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК. Определена е мярка за неотклонение гаранция „Парична гаранция" в размер на 400 лв. и му е предявено обвинението. С определение № 434/12.12.2008 г. по ч.н.д. № 434/2008 г., по описа на СРС мярката за неотклонение е отменена и спрямо ищеца е взета мярка за неотклонение „Подписка". На 09.12.2008 г. е предявено разследването на ищеца В. М..

На 18.12.2008 г. в Софийски военен съд е внесено ДП № XV-5/2008 г., по описа на СВОП, ведно с обвинителен акт срещу ищеца В. М. М., въз основа на което е образувано н.о.х.д. № 141/2008 г., по описа на Софийски военен съд. С разпореждане от 29.12.2008 г. на съдията-докладчик, съдебното производство по образуваното наказателно дело е прекратено и делото е върнато на СВОП за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в неясноти при изготвяне на обвинителния акт и не предявяване на всички материали по разследването на пострадалото лице.

С постановление от 10.01.2009 г. на прокурор в СВОП, на основание параграф 29 от ЗИДНПК, в сила от 27.12.2008 г., ДП № XV-5/2008 г., по описа на Софийска военно-окръжна прокуратура е изпратено по компетентност на Софийска районна прокуратура, където на 03.02.2009 г. е заведена пр.пр. № М-116/2009 г.

С писмо от 16.02.2009 г. на прокурор при СРП пр.пр. № М-116/2009 г., по описа на СРП е върната на Софийска военно-окръжна прокуратура, с оглед Методически указания на главния прокурор от 03.02.2008 г., съобразно които не приключилите към 27.12.2008 г. досъдебни производства се довършват от прокуратурата, пред която са били висящи. На 20.02.2009 г. разследването отново е предявено на ищеца М. и неговия защитник.

На 14.03.2009 г., на основание чл. 246 от НПК повторно е внесен обвинителен акт срещу ищеца, въз основа на който е образувано н.о.х.д. № 2923/2009 г., по описа на СРС, НО, 1-ви състав, по което е насрочено открито съдебно заседание на 22.10.2009 г., в което съдът и след като е констатирал служебно допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 288, т. 1 НПК, които са довели до накърняване правото на защита на обв. В. М., прекратява производството по образуваното наказателно дело и го изпраща на СРП за отстраняване на посочените процесуални нарушения. С

постановление от 10.11.2009 г. прокурор при СРП частично прекратява наказателното производство по пр. пр. № М-116/2009 г., по описа на СРП досежно предявеното на обвиняемия В. М. М. и на други двама обвиняеми обвинение за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 1 от НК, във връзка квалифициращия признак, че пострадалото лице е бил представител на обществеността при или по повод изпълнение на неговите функции. По жалба на пострадалия Д. С., с определение от 05.01.2010 г. по н.ч.д. № И-4095, по описа на СРС за 2009 г., НО, 111 състав, постановлението е отменено и делото е върнато на прокурора за изпълнение на указанията, дадени в мотивите на акта на съда. С постановление от 31.03.2010 г. на СРП производството е спряно и възобновено с постановление от 01.04.2010 г.

На 26.04.2010 г. с постановление от същата дата на следовател при СЛО - СГП по ДП № 49/2010 г., по описа на СГП-СЛО, пр. пр. № М-116/2009 г., по описа на СРП, ищецът В. М. за втори път е привлечен като обвиняем за извършени престъпления по:

1. престъпление по чл. 142а, ал. 2, пр. 1 и пр. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. от НК и

2. по чл. 131, ал. 1, т. 1 и т. 2, вр. чл. 130, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК. След приключване на разследването и внасяне на обвинителен акт, на 21.06.2010 г. е образувано н.о.х.д. № 7695, по описа на СРС за 2010 г., НО, 1 състав.

По така образуваното наказателно дело са проведени открити съдебни заседания, както следва:

1. **на 16.09.2010 г.**, по време на което пострадалият е конституиран в качеството на частен обвинител и граждански ищец, приети са за съвместно разглеждане предявените срещу подсъдимите граждански искове,

2. **на 23.05.2013 г.**, поради неявяване на съдебен заседател и с оглед невъзможността му да продължи да участва по делото съдът е отменил определението си за даване ход на делото и за даване ход на съдебното следствие, преповторил е извършените процесуални действия,

3. **на 06.11.2014 г.** съдът е дал ход на делото и е отменил протоколно определение от 23.05.2013 г., с което е даден ход на съдебното следствие поради това, че е настъпила промяна в състава, като разглеждането на делото е започнало от начало.

Производството по делото е приключило на 25.02.2019 г., когато съдът е постановил оправдателна присъда.

По въззивна жалба на частния обвинител и граждански ищец, на 19.12.2019 г. е образувано в.н.о.х.д. № 5251/2019 г., по описа на СГС, НО, 2-ри въззивен състав, по което е проведено едно открито съдебно заседание на 19.02.2020 г. С решение № 181 от 04.03.2020 г. е потвърдена в обжалваната част постановената от СРС оправдателна присъда.

С приетото по делото споразумение от 03.08.2020 г. с рег. № 93-00-242 от 19.08.2020 г. на МП и платежно нареждане от 24.08.2020 г., се установява, че на ищеца е заплатена сума в размер на 4 900 лв., представляваща обезщетение за нарушаване на правото на разглеждане и решаване в разумен срок на н.о.х.д. № 7695/2010 г. по описа на СРС, НО, 1-ви състав.

За установяване на търпените от ищеца неимуществени вреди, пред първоинстанционния съд са събрани показанията на неговия брат И. М. М., който установява, че В. бил силно стресиран от случилото се и от образуваното срещу него наказателно производство. Установява, че преди всяко предстоящо съдебно заседание много се притеснявал, постоянно се оплаквал че не може да спи и го боли главата. Имало множество публикации, включително и така озаглавена: „Мутра в униформа“. В този момент ищецът работел полицаи, охранителна полиция СДВР и това му се отразило. Заради това, че е подсъдим му било отказано преместване в Национална служба „Гранична полиция“, както и участие в конкурси за израстване в кариерата. В личен план ищецът се затворил в себе си, чувствал се обиден. При едно от поредните заседания през 2016 г. ищецът получил остър миокардит и бил в болница във Враца, след което се възстановявал около година. След всяко съдебно заседание ищецът бил зле. След като бил оправдан и по негово желание, бил преместен в Главна дирекция „Жандармерия“, защото се чувствал обиден от всичко, което се случило в СДВР. Ищецът се притеснявал, че ще бъде осъден и вкаран в затвора, уволнен дисциплинарно и няма да може да си обслужва кредита.

От приетата по делото кадрова справка с рег. № 484p-9820 от 06.06.2022 г. на МВР, ГД „Жандармерия, специални операции и борба с тероризма“ се установява, че ищецът е назначен в МВР от 19.02.2002 г., като в периода и до настоящия момент е заемал различни длъжности в системата на МВР, като е

награждаван пет пъти с „Писмена похвала“ и един път с „Обявление за благодарност“. В дирекция „Инспекторат“ на МВР няма получени сигнали срещу ищеца.

От приетото по делото и неоспорено от страните заключение на съдебно-психологична експертиза, се установява, че периодът на воденото срещу ищеца наказателно дело, е изпълнен със силно негативна емоционална натовареност и преживяване. Ищецът е с развито чувство за отговорност и достойнство и по този начин е засегнат неговия образ в професионалната общност, семейство и близки. Вещото лице установява, че ищецът преживява случилото се като публично поругаване на неговата личност, злепоставящи неговата чест, професионализъм и достойнство, чувствал се е безпомощен и унижен. Воденото наказателно производство и изживения стрес са се изразили на вегетативно ниво-неспокоен сън, учестен пулс, на емоционално ниво-тревожни мисли, безпокойство, на когнитивно ниво-трудна концентрация, мисловно фиксиране, на поведенческо ниво-влизване в обяснения пред близки как и до колко е вярна изнесената пред медиите информация, нежелание да се среща с хора, затваряне в себе си.

При така установената фактическа обстановка първоинстанционният съд е приел, че претенцията на ищеца за неимуществени вреди е основателна, доколкото е доказал наличието на всички предпоставки за ангажиране отговорността на държавата по чл.2, ал.1, т.3, пр.1 от ЗОДОВ, като е счел, че обезщетение за причинените му неимуществени вреди в размер на 20 000 лв. в най-пълна степен ще компенсира вредите от неоправданата наказателна репресия.

*При така установената фактическа обстановка въззивният съд приема следното от **правна страна**:*

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирана да обжалва страна-ответникът в първоинстанционното производство и е насочена срещу валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на обжалване, съгласно чл.258, ал.1 ГПК. В този смисъл подадената въззивна жалба е процесуално допустима.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Предявеният иск за заплащане на неимуществени вреди против Прокуратурата на РБ е с правно основание чл. 2, ал.1, т.3, пр.1 от ЗОДОВ, в редакцията на нормата след изменението изм. бр.98 от 2012 г. на ДВ.

Материалноправната претенция на ищеца се обоснова с отговорността на държавата за незаконната дейност на нейните правозащитни органи. Случаите на тази отговорност са казуистично изброени в чл. 2 от ЗОДОВ. Държавата дължи обезщетение на всеки гражданин при незаконно обвинение в извършване на престъпление.

При това положение и имайки предвид гореизложената фактическа обстановка, както и твърдените и установени обстоятелства по делото, то ищецът трябва да докаже относно основателността на иска си:

На първо място субекта на извършеното деяние, а именно - надлежен правозащитен орган, което безспорно е установено в настоящия процес.

Съгласно чл. 7 ЗОДОВ исковите за обезщетение се предявяват срещу органите по чл. 1 и чл. 2 ЗОДОВ, от чиито незаконни актове, действия или бездействия, са причинени вреди. Пасивно легитимирани по тези искове са съответните държавни органи - юридически лица, а не техните териториални подразделения или обособени структури без правосубектност. Налице е пасивна легитимация на ответника.

Прокуратурата на Република България е юридическо лице на бюджетна издръжка със седалище гр. София - чл. 137 ЗСВ.

На второ място ищецът следва да докаже факта на деянието, което в случая се заключава в обвинения в извършване на престъпления, за които е оправдан с влязла в сила. Ищецът следва да докаже, ако има установени претърпени в по-голяма степен неудобства в резултат на тези обвинения и на взетата спрямо него мярка за неотклонение. Този факт също е налице и се установява безспорно с приетите по делото писмени доказателства.

В конкретния случай се установява, че процесното наказателно производство е вървяло в периода от 28.11.2008 г., когато за първи път ищецът е бил привлечен в качеството на обвиняем до 04.03.2020 г., когато е влязла в сила оправдателната присъда. За времето от 28.11.2008 г. до 12.12.2008 г. ищецът е бил с мярка за неотклонение „Парична гаранция“ в

размер на 400 лв., променена в следствие на „Подписка“.

Така безспорно доказаните обстоятелства следва да се вземат предвид от съда при определяне на дължимото обезщетение за причинените на ищеца неимуществени вреди, като бъде съобразено, че за неразумно продължилото като време наказателно производство ищецът вече е обезщетен със сумата от 4900 лв., т.е. при обсъждане на общия размер на дължимото обезщетение, ищецът не следва да бъде обезщетяван за нарушаване на правото му на разглеждане и решаване в разумен срок на наказателното дело, тези вреди следва да бъдат изключени при определяне на размера на дължимото обезщетение, както правилно е посочил и първостепенния съд.

И на последно място ищецът следва да докаже вида на претърпените от него вреди-неимуществени и имуществени по чл. 4 на ЗОДОВПГ, както и причинно-следствена връзка между вредите и неправомерните актове на държавния орган,

С ангажираните гласни доказателства и заключението на СПЕ ищецът е установил фактът на причинените му в пряка причинна връзка от незаконосъобразно повдигнатите му обвинения обичайни в тази ситуация неимуществени вреди (касае се за вреди, които всеки индивид при подобни обстоятелства неминуемо търпи), изразяващи се в изживени емоционални страдания - негативни чувства от факта на обвинението, изолиране от близки и приятели, преживения непрекъснат средно ниво на стрес и нервно напрежение, нарушени социални контакти.

Съгласно ППВС № 4/1968 г. при определяне обезщетението за неимуществените вреди следва да се вземат под внимание всички обстоятелства, които обуславят тези вреди. Размерът на обезщетението се определя от съда по справедливост като се извършва преценка на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства.

Съобразно утвърдената практика на ВКС, в понятието "неимуществени вреди" се включват всички телесни и психически увреждания на пострадалия, претърпените болки и страдания, които в своята цялост представляват негативни емоционални изживявания на лицето, намиращи не само отрицателно отражение в психиката, но и социален дискомфорт в определен период от време.

Съгласно трайно установената съдебна практика-конкретно при иска по

чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ правно релевантните обстоятелства, от значение за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди са: тежестта на повдигнатото обвинение, дали то е за едно или за няколко отделни престъпления-умишлени или по непредпазливост; дали ищецът е оправдан по всички обвинения или по част от тях, а по други е осъден; продължителността на наказателното производство, включително дали то е в рамките или надхвърля разумните срокове за провеждането му; вида на взетата мярка за неотклонение, другите наложени на ищеца ограничения в рамките на наказателното производство; по какъв начин последното се е отразило на ищеца- има ли влошаване на здравословното му състояние, ако да-в каква степен и от какъв вид, конкретните му преживявания, както и цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му-семейство, приятели, професия и професионална реализация, обществен отзвук и пр.

Обезщетението за неимуществени вреди от деликта се определя глобално-за всички претърпени неимуществени вреди-в този смисъл е и съдебната практика – така т.11 на ТР № 3 от 22.04.2005 г. по тълк. гр. д. № 3/2004 г, според което обезщетението за неимуществени вреди се определя глобално, а не поотделно за всяко едно деяние, за което обвиняемият е бил оправдан, решения № 140 от 14.12.2017 г. по гр. д. № 919/2017 г. на III ГО, № 449/16.05.2013 г. по гр. д. № 1393/2011 г. на IV ГО, № 554/12 от 6.03.2013 г. по гр. д. № 266/12 г. на IV ГО на ВКС, решение № 195/03.12.2020 г. по гр.д.№ 248/2020 г., ВКС, III ГО и много други, съобразно които вредите от двата /или повече/ наказателни процеса не могат да се разграничат, тъй като изпитваните притеснения, страх от бъдещия изход на делото, неудобството, опетняването на доброто име в обществото и накърняването на достойнството и честта, са във връзка с всички обвинения. Дори когато исковете за обезщетение за неимуществени вреди са предявени по множество отделни дела, трябва да се съобрази, че се възмездяват едни и същи вреди.

В мотивите към решението си съдът трябва да посочи конкретно обстоятелствата, които е взел предвид, както и значението им за определения от него размер на обезщетението за неимуществените вреди. В този смисъл решения по гр. д. № 582/2018 г. на IV г. о., гр. д. № 4641/2015 г. на IV г. о., гр. д. № 1381/2010 г. на III г. о.

По делото са установени следните обстоятелства, които са от значение за определяне на справедливия размер на обезщетението:

На 28.11.2008 г. ищецът е бил привлечен като обвиняем по досъдебно производство по ДП № XV-5/2008 г., по описа на Софийска военно-окръжна прокуратура, ищецът В. М. е привлечен в качеството на обвиняем за извършено престъпление по чл. 142а, ал. 2, пр. 1 и пр.2, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, наказуемо с лишаване от свобода от две до осем години. Ищецът е бил обвинен и оправдан и за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 1 и т. 2, вр. чл. 130, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, наказуемо с лишаване от свобода до три години.

Спрямо ищеца са взети мерки за неотклонение, подробно описани по-горе.

При определяне на едно общо обезщетение съдът следва да се съобрази и с обстоятелството, че в хипотезите на чл. 23ОДОВ съдебната практика е извела като значими обстоятелства още данните за предишни осъждания, начина на живот, ценностна система и обичайната среда на ищеца-така например Решение № 60277 от 06.01.2022 г. на ВКС по гр. д. № 9/2021 г., IV г. о., ГК, Решение № 60 от 14.05.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2324/2018 г., IV г. о., ГК, Решение № 270 от 16.02.2018 г. на ВКС по гр. д. № 284/2017 г., IV г. о., ГК, Решение № 86 от 29.05.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2586/2018 г., IV г. о., ГК и др.

По делото безспорно се установява, че ищецът е с чисто съдебно минало, а към процесния период е служител - полицай от 04 група, 01 сектор „Сили за превенция и охрана“ към отдел „Охранителна полиция“, Столична дирекция „Полиция“, като в структурите на МВР ищецът е от 19.02.2002 г., награждаван е пет пъти с „Писмена похвала“ и един път с „Обявление за благодарност“, срещу него не е имало получени сигнали в дирекция „Инспекторат“ на МВР, т.е. ищецът е бил с изградена безупречна професионална кариера, с утвърдено добро име на професионалист.

Когато се преценява кои вреди са причинени и какво обезщетение се дължи за незаконното обвинение, съответно за незаконното осъждане се вземат предвид броя на деянията, за които е постановена оправдателна присъда и тежестта на извършените деяния, за които е осъден дееца, съпоставени с тези, за които е оправдан.

С оглед на горното конкретният размер на обезщетението следва да се определи след съпоставката според т. 11 от ТР 3/2004 г. на ОСГК на ВКС.

По наказателното производство, приключило с обвинителна присъда по н.о.х.д. № 7695/2010 г. спрямо ищеца са повдигнати обвинения за две извършени деяния, от които едното представлява тежко умишлено престъпление, наказуемо с лишаване от свобода от 2 до 8 години.

На следващо място, както е прието в Решение № 319 от 17.11.2015 г. на ВКС по гр. д. № 2829/2015 г., IV г. о., ГК, постановено по реда на чл.290 ГПК, по отношение на някои професии, към които обществото дължи респект и уважение, и поради това има завишени изисквания за почтеност и професионализъм, естествено и логично е незаконното обвинение да засяга в по-голяма степен личния и професионален живот на лицата, които ги упражняват. В тези случаи, с повдигането на обвинение за извършено престъпление в областта на тяхната професионална реализация се засягат не само личната чест и достойнство на лицата, но и професионалните им качества поради уронване на авторитета им в съответната област. По тази причина, създадените при наказателното преследване неудобства и притеснения имат по-силно отражение върху отделните негативни изживявания на упражняващите такива професии и пряко значение за размера на обезщетението.

Дискредитирането на ищеца в обществото като професионалист (обвиненията срещу ищеца са, че престъпленията са извършени именно в качеството му на полицаи от 04 група, 01 сектор „Сили за превенция и охрана“ към отдел „Охранителна полиция“, Столична дирекция „Полиция“) без съмнение се е отразило на психическото му състояние - ищецът се е намирал в средна степен на стрес, довел до неспокоен сън, учестен пулс, тревожни мисли, безпокойство, трудна концентрация, мисловно фиксиране, влизане в обяснения пред близки как и до колко е вярна изнесената пред медиите информация, нежелание да се среща с хора, затваряне в себе си, чувствал се е безпомощен и унижен. Без съмнение се е отразило и на бъдещото му кариерно развитие. От показанията на разпитания свидетел се установява, че зарази образуваното срещу него наказателно производство ищецът не е могъл да участва в конкурси за кариерно израстване, нито е могъл да се прехвърли на желана от него длъжност в Гранична полиция.

Воденото срещу ищеца дело било широко тиражирано и отразявано в медиите, включително и чрез гръмки заглавия „След 2 г. протакане процесът срещу мутрите в униформа най-сетне тръгна“, „Мутрите от МВР, които ритаха в главата Д. С.“ и др. (посочените статии са приети като доказателство пред първоинстанционния съд). Безспорно със свидетелските показания по делото се установи, че следствие от воденото срещу ищеца наказателно производство и обидата от несправедливото обвинение, след постановяване на оправдателната присъда, ищецът се е преместил в друга структура на МВР. Несправедливото обвинение ищецът е възприел като публично поругаване на неговата личност, zlepоставящи неговата чест, професионализъм и достойнство.

Въззивният съд, предвид доказаните по делото релевантните факти, официалните данни за стандарта на живот в страната и покупателните възможности на гражданите към датата на деликта, а още и разрешението по аналогични случаи, намира, че причинените глобално вреди на ищеца в пари се равняват на 20 000 лв.

Предвид горното въззивната жалба на ответника като неоснователна следва да бъде оставена без уважение, а решението на първоинстанционния съд в обжалваната му част потвърдено като правилно и законосъобразно.

По отговорността за разноските:

Видно от изявленията на въззиваемия ищец, същият е представляван безплатно както в първоинстанционното, така и във въззивното производство от адвокати В. и Д., поради което ответникът и на основание чл.38, ал.2 от ЗА дължи адвокатско възнаграждение, съответно на обжалваемия материален интерес от 20 000 лв. На основание чл.7, ал.2, т.3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималното адвокатско възнаграждение възлиза на сумата от 2 200 лв.

Водим от горното, Апелативен съд - София, 8-ми граждански състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 367 от 23.01.2023 г., постановено по гр.д. № 8262/2021 г., Софийски градски съд, I-16 състав в обжалваната му част.

Решението в останалата му необжалвана част е влязло в сила.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, гр.София, бул. „Витоша“ № 2 да заплати на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата на адвокат Г. Н. В. адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 2 200 лв. (две хиляди и двеста лв.) за осъщественото от него процесуално представителство пред настоящата въззивна инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____